Quaresma - Diumenge de Rams

Per Administrador el dg., 20/03/2016 - 08:00

is 50,4-7
Fl 2,6-11
Lc 22,14-23.56

Germans i germanes: Amb la celebració d'avui iniciem la setmana santa, la culminació del camí de Jesús que el porta des de la humiliació de la creu a la glòria de la resurrecció. El camí de Jesús ens és relatat com una abaixament, un anorreament com ens dirà sant Pau, cada vegada més gran. Crist perdrà la seva identitat com a Mestre: els seus deixebles l'abandonaran, un d'ells el negarà i un altre el trairà. Crist perdrà la seva identitat com a jueu: els sacerdots del seu poble l'entregaran als romans fent-lo fora de la jurisdicció del seu poble perquè siguin uns altres els qui l'executin.

Finalment perdrà la seva dignitat humana: Pilat el sotmet a tortura i mana que sigui executat a la creu. L'himne de sant. Pau als filipencs que hem proclamat en aquesta litúrgia ens ha descrit aquest despullament amb aquestes paraules: *"es va desposseir del seu rang i va prendre la condició d'esclau fent-se com un de tants... Es va abaixar obeint fins a la mort i una mort de creu*. Una afirmació que ens situa davant del misteri de la debilitat del Déu totpoderós. Sabem molt bé que el poder no tolera el més mínim menyspreu. Des del poder es castiga als atrevits, reals o ficticis, i a vegades brutalment, per deixar clar qui és qui. Jesús en canvi calla, no es defensa, no reacciona amenaçant o castigant. "El que, en ser insultat, no responia amb insults; en patir, no amenaçava, sinó que es posava en les mans d'Aquell que ho jutja tot amb justícia" (1 Pe 2, 20).

En la passió la divinitat s'amaga ens diria St. Ignasi i ens manifesta el fet del anorreament del Verb encarnat que en la passió arriba al seu nivell més profund.

Però Jesús és el Messies, el Rei messiànic d'Israel. I Jesús va voler manifestar públicament aquesta condició seva abans de la Passió. És el que la litúrgia celebra avui, diumenge de Rams. El relat de l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem aclamat pel poble que el rep, que encatifa el camí per on ha de passar, amb els seus mantells; que talla branques de palma i olivera per tal de manifestar la glòria i la joia de rebre'l i acompanyar-lo fins a Jerusalem, fins el temple, ho volen fer ben palès. Jesús preparà aquell moment manant als deixebles que vagin a cercar un pollí i muntat sobre ell comença la marxa vers la ciutat. Però res manifesta ni arrogància, ni un poder violent disposat a esclafar-ho tot. Ja el profeta Zacaries ho avia profetitzat i ara es compleix. Jesús es ben conscient de qui és i cap on s'encamina.

La Paraula de Déu avui ens vol deixar ben clares dues realitats. Primer la reialesa messiànica de Jesús. La reialesa messiànica en la que devem creure amb fe ferma i plena d'entusiasme perquè no és el poder del món el qui té la raó i la veritat; és Jesús en qui cal creure i per tant ens cal ser de la multitud que l'aclama de tot cor. Com diu sant. Andreu de Creta "siguem nosaltres els qui ens escampem davant de Crist; estenguem-nos davant d'ell com si fóssim túniques".

Segon: aquesta reialesa va ser crucificada. Hem llegit el relat de la Passió i no podem pas mai oblidar qui és qui va sofrir tot això. Moltes vegades sentim fredor, apatia, impotència per emocionar-nos. Ens perdem en una multitud de dubtes i d'interrogants i el cor sent incapacitat per a deixar-se colpir; ens sembla que tot aquest relat queda llunyà com si no tingués res a veure amb la meva vida. No obstant la paraula de Jesús a Nicodem segueix manifestant que "tant va estimar Déu al món que va entregar al seu Fill". (Jn 3) i la paraula de sant Pau segueix manifestant-me que "ni al seu propi Fill el Pare es va reservar, sinó que per tots nosaltres el va entregar". Voldríem deixar-nos afectar, com l'Apòstol, davant del fet de que: "em va estimar i es va entregar a si mateix per mi" (Gal 2,20). Voldria desitjar que aquest misteri m'impressionés. Què puc fer? No em resta sinó demanar la gràcia de identificar-me amb els patiments de Jesús, la gràcia de fer-los meus. Sentir i viure que Ell passà voluntàriament tot això; Ell, l'amic; Ell, el meu mestre i Senyor. Un esforç de pressió psicològica no serviria de res, perquè és un do el que Déu m'ha de fer: "demaneu i Déu us donarà, truqueu i Déu us obrirà. Cerqueu i Déu us ho farà trobar".

És molt important aconseguir una sintonia amb Jesús de manera que m'afecti el seu dolor, el seu patiment, que Ell va assumir per solidaritat amb la humanitat, va ser causat també per mi per culpa de la meva participació en el pecat del món. Però la meva pregària hauria d'expressar el desig de viure els meus sofriments en Crist Jesús; que la meva condició feble i amenaçada fos viscuda per mi en plena comunió amb Ell, el servent que es va carregar els nostres sofriments. I Més encara: que el dolor del món del que m'haig de sentir solidari sigui també viscut per mi en Crist Jesús que va voler submergir-se, en total solidaritat amb la humanitat, en els patiments del món i en el dolor causat pel pecat. Viure solidàriament amb Crist Jesús per tal de ser-li sempre fidels.

ETIQUETES
ABAIXAMENT ENTREGA SOLIDARITAT